

An empty room with a window on the left, a wooden floor, and a white wall. The room is brightly lit, suggesting a sunny day. The text is overlaid on the right side of the image.

MARJON WAS ECONOMISCH DAKLOOS

*‘Het voelde alsof
ik gefaald had’*

Nadat de relatie van Marjon* (36) strandde, kwam ze met haar dochtertje op straat te staan. Een sociale huurwoning kreeg ze niet en een ander huis kopen was ook geen optie. En dus was Marjon jarenlang op zoek naar een nieuwe woning. "Ik woonde noodgedwongen op een vakantiepark."

TEKST RENÉE BROUWER

Marjon: "Het was geen makkelijke beslissing om mijn relatie na twaalf jaar te verbreken. Toch deed ik het wel, omdat ik niet meer gelukkig was. Mijn ex en ik waren uit elkaar gegroeid. Het was november 2018 toen we besloten apart te gaan wonen. Omdat we onze break-up eerst allebei wilden laten bezinken, wachtten we even met de verkoop van onze woning. Ik bleef samen met onze drie-jarige dochter in ons koophuis wonen, mijn ex sliep tijdelijk bij vrienden. Begin 2019 zetten we ons huis alsnog op de markt. Binnen een paar weken was het verkocht.

Met een brok in mijn keel verliet ik onze woning. Het liefst wilde ik er gewoon blijven wonen, maar ik verdiende te weinig om de volledige hypotheek te betalen en mijn ex uit te kopen. Met spoed had ik geprobeerd om een ander huis te vinden, maar dat was helaas niet gelukt. Voor een sociale huurwoning kwam ik niet in aanmerking, omdat ik pas twee jaar stond ingeschreven bij een woningbouwvereniging. Met een gemiddelde wachttijd van twaalf jaar was dat te kort. En voor huren in de vrije sector was mijn salaris te laag. Ook voor urgentie kwam ik niet in aanmerking, want volgens de woningbouwvereniging kon onze dochter prima bij mijn ex wonen. Dat ik grotendeels de voogdij over haar had en ze alleen om het weekend naar haar vader ging die tachtig kilometer verderop woonde, maakte voor hen niks uit. Het was ontzettend frustrerend en stressvol, vooral omdat mijn zoektocht

via vrienden, familie, werk en Facebook ook niks opbracht. Omdat het niet lukte om een eigen woning te vinden, trok ik samen met mijn dochter na de verkoop van ons huis tijdelijk bij mijn ouders in."

VEEL OPROEPJES

"Hoewel ik een goede band met mijn ouders heb, was het best even wennen. Helemaal omdat ik sinds mijn negentiende al uit huis was. Toch was ik heel blij dat ik voor even bij hen terecht kon, want het was in elk geval iets. Met een aantal dozen en zakken kleding nam ik mijn intrek. De rest van mijn spullen, waaronder de meubels die mijn ex en ik netjes hadden verdeeld, sloeg ik op in het huis van mijn broertje. Hij woont groot, dus ik kon makkelijk alles bij hem kwijt. Hierdoor hoefde ik geen opslagkosten te betalen en ook aan mijn ouders hoefde ik niks bij te dragen. Omdat mijn verblijf bij mijn ouders niet de meest ideale oplossing was – ze woonden ongeveer 45 minuten rijden van mijn werk en de kinderopvang van mijn dochter – hoopte ik alsnog snel een eigen huis te vinden. Maar hoeveel oproepjes ik ook plaatste, het lukte niet. Wel ontmoette ik via Facebook een lieve vrouw die me graag wilde helpen. Eigenlijk ging dat heel toevallig. We waren allebei lid van dezelfde Facebook-groep en raakten uiteindelijk met elkaar aan de praat in een privégesprek. Daar kwam mijn woon-situatie ter sprake. De vrouw had zo met mij te doen dat ze me spontaan haar zolder aanbood. Ze woonde vlak bij mijn werk en had samen met haar man de bovenste verdieping van hun woning net helemaal opgeknapt. Als ik wilde, mocht ik daar gratis een maand met mijn dochtertje verblijven. Een superlief aanbod, al had ik er in het begin mijn twijfels bij. Mijn dochter kon in die tijd best huilen 's nachts, wat als ze daar last van zouden hebben? Maar volgens de vrouw hoefde ik me daar geen zorgen over te maken. Haar kinderen waren ook jong geweest en het was maar tijdelijk, dus ze zouden het vast wel overleven. Ze klaagden inderdaad nooit."

* DE NAAM 'MARJON' IS WEGENS PRIVACYREDENIEN GEFINGEERD.

ILLEGALE STUDIO

“Voordat ik het wist, was de maand voorbij. Erg jammer, want ik had het prima naar mijn zin op de zolderkamer met mijn eigen koelkastje, magnetron en elektrische kookplaat. Na een maand verhuisden we – via een tussenstop – naar onze volgende verblijfplaats: een kleine studio op een vakantiepark, zo'n vijftien minuten rijden vanaf mijn werk. Via een man op Facebook was ik met dit park in contact gekomen. Hij verhuurde een kamer in zijn woning en hoewel ik liever een eigen woning had, reageerde ik er uit pure nood toch maar op. Helaas waren wij geen goede match, omdat hij 's nachts werkte en overdag sliep. Maar gelukkig kon hij me dus wel in contact brengen met een vakantiepark dat *off the record* gemeubileerde studio's verhuurde. Omdat je daar eigenlijk niet mag

in te schrijven op hun adres, kon ik in ieder geval mijn post en kinderopvangtoeslag blijven ontvangen. Dat laatste had ik ook echt nodig om rond te komen, want voor de opvang van mijn dochter was ik zeker wel 1250 euro per maand kwijt. En omdat mijn ouders al toeslagpartners van elkaar waren, maakte het voor de Belastingdienst niks uit dat ik bij hen stond ingeschreven. Dit had ik bewust van tevoren allemaal goed uitgezocht. Weer bij mijn ouders gaan wonen was geen optie voor me. Ik wilde op mijn eigen benen blijven staan.”

LIEVE MENSEN

“Met mijn ouders, mijn vriendinnen en zelfs mijn ex had ik het vaak over mijn woonsituatie. Hij woonde zelf ook noodgedwongen in een vakantiehuisje. Iedereen leefde weliswaar met me mee, maar ze konden weinig voor me doen. Zo modderde ik een tijdje verder aan, totdat ik uitviel door een burn-out. Door alle stress om mijn woonsituatie trok ik het gewoon niet meer. Ik was continu bezig met dingen regelen, huizen zoeken, voor mijn dochter zorgen... Alles kostte me zoveel energie, terwijl ik het liefst de hele dag in mijn bed bleef liggen. Op werk had ik me daarom al ziek gemeld. Vervolgens maakte ik uitgelust een afspraak met de huisarts. Hij adviseerde me om zo veel mogelijk rust te nemen, maar ik had geen idee hoe ik dat moest doen. Ik was al zolang bezig om alle ballen in de lucht te houden, hoe kon ik dan opeens gaan relaxen?

Voor de zoveelste keer plaatste ik op de lokale Facebookpagina een oproep. Ik schreef dat ik een alleenstaande moeder was, zonder vaste verblijfplaats, en dat ik hulp nodig had. Boodschappen doen, het huishouden... Het waren de dagelijkse dingen die voor mij op dat moment heel zwaar waren. Maar al snel ontmoette ik verschillende lieve mensen die mij daarmee wilden helpen.

Voor mij voelde het alsof ik gefaald had. Ik wilde absoluut geen hulp vragen, maar kon het niet meer alleen. Doordat ik er zo doorheen zat, herkende ik mezelf amper terug. Normaal had ik altijd over alles de controle, maar nu leek het net alsof alles mij ontglipte. Ondertussen ging ik onverminderd door met mijn zoektocht naar een woning. Zo schreef ik me in bij meerdere woningbouwverenigingen en plaatste ik het ene na het andere oproepje op Facebook. Ook dat

‘IK WILDE OP EIGEN BENEN STAAN’

wonen, was het illegaal. Ik kon me daarom ook niet inschrijven op het adres, maar dat maakte mij niks uit. Als ik maar een dak boven mijn hoofd had en niet naar een daklozenopvang moest. Want dat probeerde ik koste wat het kost te voorkomen, het leek me geen goede plek voor mijn dochter. Ik was dan ook erg opgelucht toen ik het vakantiepark belde en er direct terecht kon in een studio van dertig vierkante meter. We hadden een bed, een bank, een kleine keuken en eettafel en drie kasten voor onze spullen. Omdat er meerdere studio's naast en op elkaar stonden, allemaal bewoond door mensen die geen huis konden krijgen, vielen de stookkosten ook erg mee. Doordat we zo dicht op elkaar zaten, hielden we elkaar warm. Hoewel mijn vriendinnen wisten dat ik op een vakantiepark woonde, liep ik er niet echt mee te koop. Dat zou ook niet handig zijn, want ik verbleef er natuurlijk illegaal. Mijn postadres was bij mijn ouders. Door mij

leverde niks op, dus na een jaar zoeken, woonde ik nog steeds op het vakantiepark. Absoluut niet wat ik wilde, maar wat kon ik anders? Ik had tenminste een dak boven mijn hoofd. Omdat de studio me op een gegeven moment te klein werd, verkaste ik met mijn dochter naar een leegstaande bungalow op hetzelfde vakantiepark. Deze ruimte was iets groter, in totaal veertig vierkante meter, en had twee aparte slaapkamers, dus dat kwam goed van pas.

De huur was 770 euro, 70 euro meer dan de studio. Dat was nog wel te betalen, maar de stookkosten waren een stuk hoger. Dat kwam doordat de bungalow niet geïsoleerd was. Hierdoor was ik in plaats van 40 euro per maand 160 euro aan stookkosten kwijt. In die tijd een heel hoog bedrag voor energie en gas en daar baalde ik zeker van. Ik kon nog net rondkomen, maar alleen als ik heel goed op de kleintjes lette.”

GROTE SHOCK

“Na een halfjaar niet te hebben gewerkt, voelde ik me eindelijk weer een beetje mezelf. Ik kreeg in die tijd ook een relatie met mijn huidige vriend. In mei 2020 voelde ik me in zoverre beter dat ik weer langzaam begon met werken. Eerst een paar uurtjes per dag en uiteindelijk halve dagen. Twee maanden later zat ik al op 50 procent. Helaas overleed in diezelfde maand mijn ex tijdens een ongeluk. Zeer heftig nieuws waar ik heel erg verdrietig om was, want na onze scheiding hadden we altijd goed contact gehad.

Bovendien vond ik het heel moeilijk om aan mijn dochter te vertellen dat haar vader er niet meer was. Ze was, net als ik, enorm verdrietig, maar beseftte het denk ik nog niet helemaal, omdat ze nog zo jong was. Terwijl ik nog herstellende was van mijn burn-out en de erfenis afhandelde als wettelijk vertegenwoordiger van mijn dochter, kreeg ik opnieuw een grote klap te verwerken. Mijn werkgever verlengde mijn contract niet en opeens was ik afhankelijk van een WW-uitkering. Een grote shock, maar gelukkig had ik nog 10.000 euro achter de hand die ik had gekregen na de verkoop van mijn huis. Zo kon ik het dus een tijdje uitzingen, terwijl ik ondertussen nog steeds op zoek was naar een huurwoning waar ik een toekomst met mijn dochtertje kon opbouwen.

Een woning vond ik niet, maar gelukkig wel een nieuwe baan. En begin dit jaar trok ik met mijn dochter bij mijn vriend in. We wilden graag elke dag

ECONOMISCH DAKLOOS ZIJN, WAT HOUDT DAT IN?

Mensen met een inkomen, maar zonder woning worden ‘economisch daklozen’ genoemd. Hoeveel er van deze mensen in Nederland zijn, is niet bekend, maar in 2019 (recentere cijfers zijn er niet) waren er ruim 500.000 Nederlanders zonder vast woonadres. Een deel hiervan zijn daklozen die steeds ergens anders verblijven, zonder dat ze een eigen huis hebben. Omdat deze groep vaak niet wordt gezien door overheidsinstanties, zet hulporganisatie De Regenboog Groep in Amsterdam zich in voor economisch daklozen. Je kunt er bijvoorbeeld terecht voor een luisterend oor en om voor een klein bedrag je kleren te wassen. Ook kan de organisatie je in contact brengen met vrijwilligers die tijdelijk voor je huisdier willen zorgen.

‘OPNIEUW KREEG IK EEN GROTE KLAP TE VERWERKEN’

bij elkaar zijn, dus voor ons was dat de beste keuze. Voor mij is mijn verhuizing nog steeds heel dubbel. Natuurlijk vind ik het fijn om samen te wonen, maar ik heb nog altijd geen eigen huis. Mijn vriend is en blijft de eigenaar, dus stel dat we uit elkaar gaan, waar moet ik dan heen? Het gaat nu zo goed tussen ons dat ik er absoluut niet van uitga, maar ergens zit het wel in mijn achterhoofd. Tegelijkertijd weet ik dat het dan ook wel weer goed komt. Ik heb het eerder overleefd. Voor nu ben ik blij dat ik geen stress meer heb. Ik heb eindelijk weer een rustig leven.” ■